

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek X Het Boek van de Tweeledige Schemering

Canto Een
De Droomschemering
van het Ideaal

Sri Aurobindo

Nog steeds was alles duisternis, verschrikkelijk en desolaat;
Er was geen verandering, noch enige hoop op verandering.

In deze zwarte droom, die een huis van Leegte was,
Een wandeling naar Nergens in een land van Niets,
Dwaalden zij altijd zonder bedoeling of doel;
Somberheid leidde naar ergere somberheid, diepte naar legere diepte,
In een of andere positief Niet-Wezen's doelloze Onmetelijkheid
Door vormloze woestenijen, stil en onkenbaar.

Als een vruchteloze straal van lijdend licht
Volgde de wanhopende duisternis hun voetstap
Als de herinnering van een verloren glorie;
Zelfs, terwijl het toenam, scheen het daar onwerkelijk,
Maar waarde rond in Nihil's kille ontzagwekkende werkelijkheid,
Onblusbaar, eeuwigdurend, eenzaam, nietig,
Een bleke geest van een of andere dode eeuwigheid.

Het was, alsof zij nu haar schuld moest betalen,
Haar vergeefse arrogantie om te bestaan en te denken,
Aan een of ander briljant Maya, dat haar ziel bedacht.

Dit meeste moet zij inlossen met eindeloze pijnen,
Haar diepe oorspronkelijke zonde, de wil om te bestaan
En de laatste, de grootste zonde, de spirituele trots,
Die, van stof gemaakt, zichzelf gelijke stelde met de hemel,
Haar minachting om de worm, die kronkelt in het slijk,
Efemeer veroordeeld, geboren uit Natuur's droom,
De weigering van het vergankelijke schepsel's rol,
De claim om een levend vuur van God te zijn,
De wil om onsterfelijk te zijn en goddelijk.

In die ontzaglijke duisternis, zwaar en kaal,
Boette zij voor alles, sinds de eerste daad, waaruit
De dwaling van het bewuste in de Tijd ontsprong,
Het verbreken van Onbewuste's zegel van slaap,
De oorspronkelijke en niet vergeven opstand,
Die de vrede en stilte van de Nietsheid verbrak,
Welke eerder een klaarblijkelijk universum was,
Verscheen in een ijdelheid van verbeelde Ruimte
En leven verrees, verdriet en pijn verwekkend:
Een grote Ontkenning was het Werkelijke's aangezicht,
Die het zinloze proces van de Tijd verhinderde:

En, wanneer er geen wereld, geen schepsel meer is,
Wanneer Tijd's inbreuk uitgewist is,
Zal het onbelichaamd voortduren, gered van het denken, in vrede.

Vervloekt in wat haar goddelijke oorsprong was geweest,
Veroordeeld om voor altijd te leven zonder zaligheid,
Met haar onsterfelijkheid als kastijding,
Doolde haar geest, schuldig aan het bestaan, verdoemd rond,
Voor altijd bewegend door de eeuwige Nacht.

Maar Maya is een sluier van het Absolute;
Een occulte Waarheid heeft deze machtige wereld gemaakt:
De Eeuwige's wijsheid en zelfkennis handelen
In het onwetende Denkvermogen en in de lichaam's stappen.

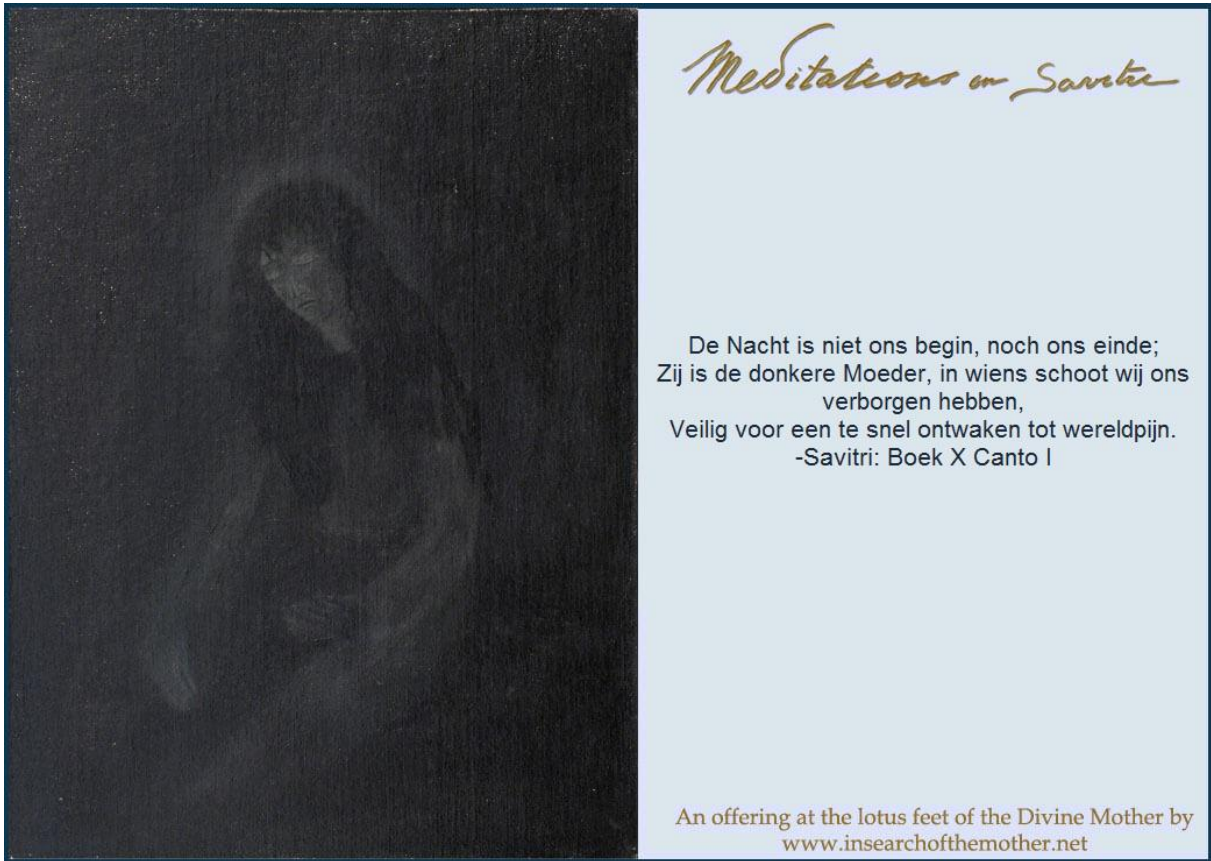
Het Onbewuste is Superbewuste's slaap.

Een onbegrijpelijke Intelligentie
Verzint schepping's diepzinnige paradox;
Spiritueel denken wordt gepropt in Materie's vormen,
Ongezien werpt het een stille energie uit
En werkt een wonder uit door een machine.

Alles hier is een mysterie van tegenstellingen:
Duisternis is een magie van zelf-verborgen Licht,
Lijden een of andere geheime verrukking's tragische masker
En de dood een instrument van eeuwigdurend leven.

Ofschoon de Dood naast ons loopt op Leven's weg,
Een schemerige omstander bij de lichaam's start
En een laatste oordeel op mensen's futiele werken,
Is het raadsel anders van zijn ambigue gezicht:
De Dood is een trap, een deur, een strompelende schrede,
Die de ziel moet nemen om van geboorte naar geboorte te gaan,
Een grijze nederlaag, zwanger van overwinning,
Een zweep, die ons striemt naar onze onsterfelijke staat.

De onbewuste wereld is de geest's zelfgemaakte ruimte,
De eeuwige Nacht de schaduw van de Eeuwige Dag.

De Nacht is niet ons begin, noch ons einde;
Zij is de donkere Moeder, in wiens schoot wij ons verborgen hebben,
Veilig voor een te snel ontwaken tot wereldpijn.

We kwamen tot haar vanuit een hemels Licht,
Door het Licht leven wij en naar het Licht gaan wij.

Hier in deze zetel van Duisternis, stil en alleen,
In het hart van eeuwigdurend Niets
Overwon het Licht nu zelfs door die zwakke stralen:
Zijn flauwe infiltratie doorboorde de blinde dove massa;
Bijna veranderde het in een schitterend zicht,
Dat het fantoom herbergde van een vergulde Zon,
Waarvan de ronding de oogappel was van het Niets.

Een gouden vuur kwam binnen en brandde Nacht's hart;
Haar schemerige geesteloosheid begon te dromen;
Het Onbewuste werd bewust, de Nacht voelde en dacht.

Meditations on Savitri

Overvallen in de soevereine leegheid van zijn heerschappij,
Verbleekte de intolerante Duisternis en trok zich uiteen
Tot slechts enkele zwarte overblijfselen die Straal bevleekten.
Maar op een falende rand van stille verloren ruimte
Doemde nog een groter drakenlichaam nors op;
De tegenstander van de langzame worstelende Dageraad,
Die zijn grond van gemarteld mysterie verdedigt,
Het trok met zijn windingen een spoor door de dode gemartelde lucht
En vluchtte kronkelend weg langs een grijze helling van de Tijd.
-Savitri: Boek X Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Overvallen in de soevereine leegheid van zijn heerschappij,
Verbleekte de intolerante Duisternis en trok zich uiteen
Tot slechts enkele zwarte overblijfselen die Straal bevleekten.

Maar op een falende rand van stille verloren ruimte
Doemde nog een groter drakenlichaam nors op;
De tegenstander van de langzame worstelende Dageraad,
Die zijn grond van gemarteld mysterie verdedigt,
Het trok met zijn windingen een spoor door de dode gemartelde lucht
En vluchtte kronkelend weg langs een grijze helling van de Tijd.

Meditations on Savitri

Er is een ochtendschemering van de goden;
Miraculeus verschijnen hun vormen uit de slaap
En God's lange nachten worden gerechtvaardigd door de
dageraad. ...

Zij slipte in een gelukkige mistige schemerwereld,
Waar alles rende naar licht en vreugde en liefde;
Daar kwamen verre verrukkingen naderbij ...

-Savitri: Boek X Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Er is een ochtendschemering van de goden;
Miraculeus verschijnen hun vormen uit de slaap
En God's lange nachten worden gerechtvaardigd door de dageraad.

Er breekt een passie en pracht van een nieuwe geboorte aan
En kleur-gevleugelde visioenen dwalen over de oogleden,
Hemel's zingende herauten wekken de schemer-ogige Ruimte.

De dromerige godheden kijken voorbij het geziene
En vormen in hun gedachten de ideale werelden,
Ontsprongen aan een onbeperkt moment van verlangen,
Dat eens heeft gewoond in een of ander onpeilbaar hart.

De zwaarte van het oogloze duister was voorbij
En heel het verdriet van de nacht was dood:
Verrast door een blinde vreugde met grijpende handen,
Als een, die ontwaakt om te vinden, dat zijn dromen waar waren,
Slipte zij in een gelukkige mistige schemerwereld,
Waar alles rende naar licht en vreugde en liefde;
Daar kwamen verre verrukkingen naderbij
En hoge verwachtingen van vreugde,
Voor altijd gretig om gegrepen te worden en vastgehouden,
Werden nooit gegrepen, doch ademden een vreemde extase.

Een parel-gevleugelde mistigheid dreef vluchtig,
Een sfeer, die niet veel licht durfde te lijden.

Vage velden waren daar, vage weiden glansden, vage bomen,
Vage scenes, schemerig van hart in een drijvende waas;
Vaag zwierf wit vee rond, glinsterend door de mist;
Vage geesten doolden met een lichaamsloze schreeuw,
Vage melodieën raakten de ziel en vluchtten achtervolgd
In harmonische ongebreidelde verten;
Subtiel vluchtige vormen en half-lumineuze vermogens,
Die geen doel wensten voor hun onaardse koers,
Zwierven gelukkig door de vage ideale landen,
Of zweefden zonder voeten of hun wandel
Liet voetstappen na van mijmering op de zoete herinnering's grond;
Of zij schreden naar de machtige maatstaf van hun gedachten,
Geleid door een laag veraf zingen van de goden.

Een rimpel van glimmende vleugels kruiste de verre hemel;

Vogels vlogen als bleek-geboezemde verbeeldingen
Met lage verstorende stemmen van verlangen,
En half-gehoord geloei trok het luisterende oor,
Alsof er de Zon-God's stralende koeien waren,
Verborgen in de mist en doortrekkend naar de zon.

Deze vluchtende wezens, deze ontwijkende gedaanten,
Waren alles, wat het oog opeiste en de ziel ontmoette,
De natuurlijke bewoners van die wereld.

Maar niets was daar vast en bleef voor lang;
Geen sterfelijke voet kun rusten op die grond,
Geen levensadem talmde daar belichaamd.

In die fijne chaos vluchtte vreugde dansend voorbij
En ontweken schoonheid settelde lijn en vorm
En verborg zijn zin in mysteriën van kleur;
Maar blijheid herhaalde voortdurend dezelfde noten
En gaf het besef van een blijvende wereld;
Er was een vreemde samenhang van vormen,
En dezelfde gedachten waren constante voorbijgangers
En alles hernieuwde zonder einde zijn betovering,
Die altijd het verwachtende hart verleidde
Als muziek, waarop men altijd wacht om te horen,
Als de wederkeer van een achtervolgend rijm.

Men raakt onophoudelijk aan nooit gegrepen dingen,
Een zoom van onzichtbaar goddelijke werelden.

Alsof een spoor van verdwijnende sterren
Regenden daar op de vlietende atmosfeer
Kleuren en lichten en vergankelijke schijnsels,
Die opriepen om te volgen in een magische hemel,
En in elke kreet, die in het oor vervaagde,
Was er de stem van een ongerealiseerde zaligheid.

Een adoratie heerste in het hunkerende hart,
Een geest van zuiverheid, een ontwijkende tegenwoordigheid
Van feeëriek schoonheid en onbegrepen heerlijkheid,
Waarvan de momentane en ontsnappende huivering,
Hoe onstoffelijk ook voor ons vlees,
En kortstondig zelfs in onze onvergankelijkheid,
Veel lieflijker leek dan welke enige bekende verrukking,

Die de aarde of de al-veroverende hemel ooit kan geven.

De eeuwig jonge hemel en de te hechte en oude aarde
Vertragen het hart door onbeweeglijkheid:
Hun verrukkingen van schepping duren te lang,
Hun stoutmoedige formaties zijn te absoluut;
Gekerfd door een angst van goddelijke inspanning
Staan zij gebeeldhouwd op de eeuwige heuvelen,
Of gehouwen uit de levende rotsen van God
Winnen zij onsterfelijkheid door de volmaakte vorm.

Zij zijn te innig verbonden met eeuwige dingen:
Als vaten voor oneindige betekenissen,
Zijn zij te helder, te groot, te betekenisvol;
Geen mist of schaduw verzacht het overwonnen zicht,
Geen zachte penumbra van onzekerheid.

Deze raakten slechts een gouden zoom van zaligheid,
De glanzende schouder van een of andere godgelijke hoop,
De vluchtige voeten van uitgelezen verlangens.

Op een langzaam bevende rand tussen nacht en dag
Straalden zij als bezoekers van de morgenster,
Een voldaan begin van vervolmaking, de eerste
Trillende verbeeldingen van een hemelse wereld:
Zij versmelten in een passie van achtervolging,
Ontroerd door een nevel van vreugde, te gering om te vermoeien.

Alles in deze wereld was overschaduwd, niet uitgebeeld,
Zoals gezichten, die springen op een waaier van vuur
Of vormen van wonder in een getinte vlek,
Zoals vluchtige landschappen, die zilveren mist schilderen.

Hier vluchtte visie gealarmeerd terug van het zicht,
En geluid zocht toevlucht voor de oor's verrassing,
En elke ervaring was een haastige vreugde.

De vreugdes, hier weggegrist, waren half-verboden dingen,
Angstvallige zielbruiden, subtiel gesluierd,
Zoals wanneer een godin's boezem vaag beweegt
Op het eerste verlangen en haar reine ziel, getransfigureerd,
Een glinsterend Eden, doorkruist door feeëriekke stralen,
Beeft bij de verwachting's vurige toverstaf,

Maar niets is nog vertrouwd met zaligheid.

Alle dingen in dit schone domein waren hemels vreemd
In een vlietende blijheid van onvermoeide heerlijkheid,
In een vasthoudendheid van magische verandering.

Langs verdwijnende hagen, haastende hinten van velden,
Tussen snelle ontsnappingslanen, die haar voeten ontvluchtten,
Verlangde zij al reizende geen einde: als een,
Die door wolken reist over een bergkam en,
Naar hem oprijzend vanuit verborgen diepten,
Het geluid hoort van onzichtbare stromen, zo wandelde zij
Belaagd door de illusie van een mystieke ruimte,
Een betovering van lichaamsloze aanraking, gevoeld en gehoord,
Een lieflijkheid als van stemmen, hoog en zwak,
Die als reizigers op zoekende winden
Melodieuus roepen met een aanlokkende kreet.

Alsof een oude muziek, maar toch altijd nieuw,
Verbleven bewogen suggesties op haar hartsnaren,
Gedachten, die geen woonplaats vonden, maar die zich
Met gepassioneerde herhaling vastklampten aan haar geest,
Verlangens, die niet deren, alleen gelukkig
Om altijd hetzelfde te leven en altijd onvervuld,
Zongen in de borst als een hemelse lier.

Aldus kon alles voortduren en toch nooit iets bestaan.

In deze schoonheid als van een zichtbaar gemaakt denkvermogen,
Gekleed in zijn stralen van wonder, leek Satyavan
Voor haar het middelpunt van haar betovering,
Hoofdman van haar liefvalligheid van verlangende dromen
En kapitein van de fantasieën van haar ziel.

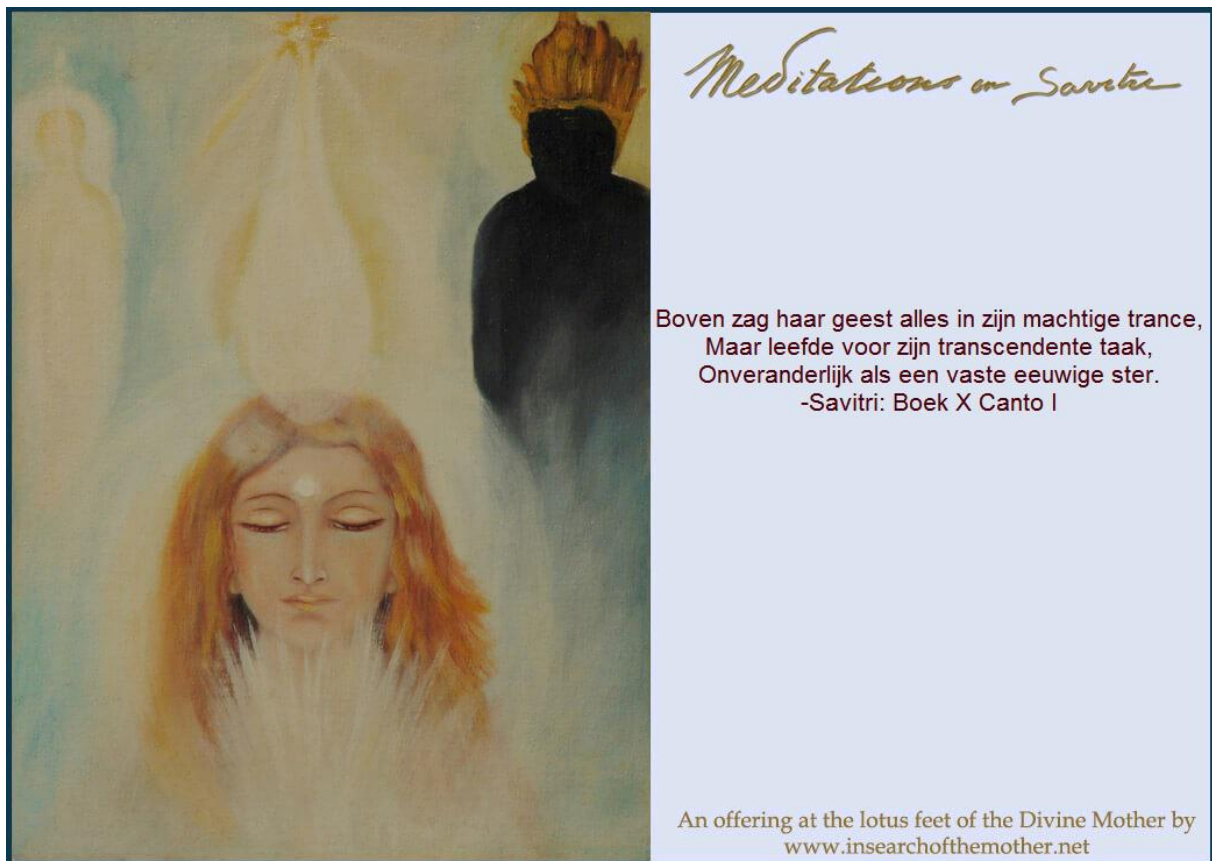
Zelfs de vreselijke majesteit van het gelaat van de Dood
En zijn sombere droefheid konden de ontastbare glorie
Van die vlietende hemelen niet verduisteren, noch doden.

De sombere Schaduw, nors, onverbiddelijk,
Maakte schoonheid en lach dringend noodzakelijker;
Door zijn grauwheid versterkt werd vreugde helderder en dierbaarder;
Zijn duistere contrast, dat het ideale zicht omzoomde,
Verdiepte onuitgesproken betekenissen voor het hart;

Pijn werd een bevende ondertoon van zaligheid
En vergankelijkheid onsterfelijke's zwevende zoom,
Een moment's gewaad, waarin zij er mooier uitzag,
Waarvan de antithese haar goddelijkheid verscherpte.

Als een kameraad van Straal en Nevel en Vuur,
Een helder moment getekend door een maanhelder gezicht,
Leek zij bijna een gedachte missen tussen zwevende gedachten,
Nauwelijks gezien door een visionair denkvermogen
Tussen de reine binnenwaartse mijmeringen van de ziel.

Half overwonnen door het droomgeluk rondom.
Bewoog zij enige tijd over betovering's grond,
Maar bleef nog steeds de bezitster van haar ziel.

Boven zag haar geest alles in zijn machtige trance,
Maar leefde voor zijn transcendente taak,
Onveranderlijk als een vaste eeuwige ster.

EINDE VAN CANTO EEN